

El vot dels rebutjats

written by Manel Joan | 23 de juny de 2016

En aquestes legislatives no es presentarà cap partit independentista al País Valencià. ERPV ha estat rebutjada per la coalició Podemos-Compromís d'una manera diguem-ne infamant. Sembla que, segons l'anàlisi dels dirigents d'aquestes dues formacions, comptar amb el meu partit els podia reportar més pèrdua de vots que no guanys. Qui ho sap? En les candidatures conjuntes on participà Esquerra en les últimes municipals hi hagué un increment apreciable de vots. Gandia, per exemple. O fins i tot, Alacant.

Siga com siga, ens han bandejat i ens han deixat en la disjuntiva de no votar, de votar nul o de votar-los amb l'objectiu bàsic que el PP no governe.

Som un zero a l'esquerra per als podemites compromesos, però els altres són pitjors. Infinitament pitjors. Quin goig cada vegada que la justícia n'empapera o en tanca algun! En fi, tant de bo arriben al poder uns governants demòcrates.

Simplement demòcrates. Que no siguen uns gàngsters ni que estiguen al servei genuflex, o interessat, del gran capital.

En el cas que tornen a guanyar els degenerats agafaré una enrabiada de mil dimonis, però em passarà en unes hores. Si en aquest país, com en la majoria de "democràcies" del món, moltíssims pobres de solemnitat i assalariats que no arriben a fi de mes se senten realitzats i satisfets votant uns partits que són sobretot associacions de malfactors, què vols fer-hi? Ningú no els hi obliga. I predicar en el desert cansa. Efectuats els últims aclariments, tan patètics, permeteu-me afegir-hi alguna consideració.

Catalunya s'independitzarà tard o d'hora i la hisenda espanyola patirà un daltabaix còsmic. Llavors els regidors de la cosa pública obraran com és habitual en ells: espremeran més els contribuents. Tot i així, no en tindran mai prou. I la bossa de pobresa s'eixamplarà considerablement.

Davant un panorama tan desolador, els espanyols –entre els quals em compte, dissortadament– tindrem l'opció de conformar-

nos-en i sobreviure com siga, des de cenyir-nos al màxim la corretja fins a emigrar, o exigir als polítics que tinguen el suficient coratge d'agafar el bou –embolat!- per les banyes.

Adjunte un xicotet llistat de les actuacions més urgents que caldrà acometre: supressió del Senat, de les Diputacions i fins i tot dels Ministeris que tenen transferides la majoria de les funcions als governs autònoms. Ací caldria afegir l'eliminació dels sous vitalicis dels ministres, presidents, etcètera.

Quant a l'Església Catòlica, se li hauria de facilitar al màxim el vot de pobresa. Açò vol dir que no es pagarà cap jornal als capellans i que haurà de tributar pels seus béns, els quals no podrà aixoplugar sota el paraigua de falses ONG.

Caldrà prescindir urgentment de la Monarquia, benifet que suposarà un estalvi diari de 25.000 euros o més.

S'haurà de reduir l'exèrcit al màxim i facilitar als seus membres excedents l'ingrés als bombers o als diferents cossos policials. Tots hauran d'ajudar en situacions d'emergència.

Estic envolant coloms, direu. Això no ho farà cap partit, tant si s'independitza Catalunya com si no. El pensament és lliure, però. Conformat-se a viure en un país com més va més semblant a Brasil –i damunt, sense brasilers ni brasileres!- també és lliure. I suïcida. Una classe altíssima posseïdora del 90% de la riquesa, una classe mitjana cada volta més reduïda i amb menys capacitat adquisitiva i una classe baixa creixent a un ritme vertiginós. Situació ideal per a l'esclat violent, el caos, la tempesta perfecta.

Val la pena votar? Manifesteu-vos, lectores i lectors, per favor!